

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 726. Usque Ad Annum 813

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117859

§.39. Monasterium S. Guilielmi de deserto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66091)

gi cogantur, saltem deinde bona fide Deo
 ferviant, & qui Deo se consecrant, alter-
 utram eligant professionem, ut inter Cle-
 ricos secundum Canones vivant, vel
 Monachi Regulam sequantur.

Puellis sacrum velamen non detur,
 priusquam ad illam ætatem pervenerint,
 qua fatis capiant, quid faciant, & in No-
 vitiatu probentur. Nimium magnus
 Servorum utriusque sexus numerus in
 Monasteriis non suscipiatur, ne pagi red-
 dantur deserti. Congregationes non
 sint majores, quam ut eas quilibet præ-
 positus suis consiliis regere possit. Lai-
 ci de interioribus Monasterii non decer-
 nant.

§. XXXIX.

Monasterium S. Guilielmi de Deserto. vit. tom. 5.

Anianensium Colonia reliquis illustrior
 fuit Monasterium Gellonense, funda-
 tum munificentia Wilhelmi Ducis A-
 quitaniæ, quo ipse se recepit. Is e pri-
 mis Gentis Francorum stirpibus editus,
 Patre Theodorico Comite & Aldana Ma-
 tre, quam Caroli Martelli filiam fuisse
 ferunt, liberalibus Disciplinis, Philoso-
 phia, sacris Litteris, illisque artibus, qui-
 bus nobiles adolescentes corpus ad bel-
 lum durare solent, instructus Regi Caro-
 lo traditur, ad familiaria obsequia Prin-
 cipis lateri semper hasurus. Ceterum

Uu 2

ea

Sæculum 18.
 A. C. 807.

c. 8.

c. 9.

c. 14.

c. 11.

c. 12.

c. 15.

Sæculum IX. ea fuit juvenis prudentia, ut æmulorum
A. C. 807. invidiam declinans magni fieret ab om-
 nibus. Cum igitur grandi esset statura,
 & specie haud vulgari, quibus accede-
 bat ingens fortitudinis opinio, præci-
 puum ei in Regno suo munus obtulit
 Rex Carolus, & Titulo Ducis Aquitanie
 decoratum præfecit exercitui, quo in-
 ruentes Saracenos depelleret. Wilhel-
 mus Barbaros Arausione ejectos, repeti-
 tis cladibus attrivit. Nec exinde Fran-
 corum Imperii fines laceffere ausi.

Tum Aquitania labore suo pacata,
 malis, quæ bellum semper secum trahere
 solet, reparandis totus incubuit. Dies
 noctesque publicis curis dabat, quarum
 prima fuit efficere, ne leges a quoquam
 contemnerentur. Litigantibus jus dice-
 bat, tuebatur inopes & imbecillos, O-
 ptimates coercebat, ne potestate sua abu-
 ti, & subditos opprimere possent. Cu-
 ram singularem virorum Ecclesiastico-
 rum, & Ecclesiarum gerebat. Presbyte-
 ros maximo prosequeretur honore, &
 venientibus assurgebat. Singulis diebus
 per Sacerdotum manus Deo ad altare
 munera offerebat. Nemo ipso largius
 eleemosynas pauperibus dabat, in omnia
 etiam Monasteria munificus, præsertim
 vero illis suum indulgebat præsidium,
 quæ Rex Carolus vel fundaverat, vel re-
 para-

paraverat, iisdemque agros & census con-
ferebat.

Sæculum IX.
A. C. 807.

Sed novum Monasterium fundare
Wilhelmus meditabatur, & quærens lo-
cum invenit, ut sibi videbatur, opportu-
num in asperrimis montibus territorii
Lutevensis, qui ex hac civitate Montem-
peffulum pergentibus in media via oc-
currunt. Vocabatur locus ille vallis Ge-
lonica, † & quamvis esset deserta, ju-
cunda tamen erat & commoda. In ea
igitur omnia ædificia Monachis necessa-
ria extruxit, Oratorium, Refectorium,
Dormitorium, cubicula infirmorum, cel-
las Novitiorum, Hospitium, Nosoco-
mium pro pauperibus, furnum, pistri-
nam, & molendinum. Ipse posuit pri-
mum lapidem Ecclesiæ, quæ Salvatori
dedicata est. Tum maxima jam ædifi-
ciorum parte perfecta advocavit Mona-
chos Anianenses, nam non plus una leu-
ca aberant, quorum Abbatem amicum
colebat, & arbitrum conscientiæ vene-
rabatur. Novello Monasterio latifun-
dia cum maximo servorum numero, gre-
ges pecorum, pretiosas vestes, & ingen-
tem auri argentique vim contulit. Ho-
dieque superest hujus Foundationis mo-
numentum Die Dominica, decima quar-
ta Februarii, Caroli regnantis in Gothia
anno trigesimo quarto, Imperatoris quar-

† Val. Gelon

Monasterium
S. Salvatoris.

vit. n. 10.
v. Ben. n. 42.

Ho-
to. 5. abb. p. 8

Coint. an.
to 804. n. 44.

Uu 3

to 804. n. 44.

Sæculum IX. to, seu salutis octingentesimo quarto
A. C. 807. datum.

vit. Vilel. 2.

Guilielmo Duci duæ erant Sorores
Albana & Bertana, quæ Virginitatem
suam Deo consecrare cupientes, flexis
genibus inter largas lacrymas rogarunt,
ut se in nova sua Ecclesia tot aliis obla-
tionibus adderet, & Deo donaret. Fe-
cit ille, quod rogabatur. Rarum exem-
plum! quod fœminæ adultæ & sui ar-
bitræ alterius voluntate Deo offerri vo-
luerint. Duæ Sanctæ Virgines parvam
congregationem collegerunt, cujus Ec-
clesia S. Bartholomæo dedicata, hodie-
que viginti a majore Monasterio passibus
distans visitur.

Dux Guilielmus supremum felicita-
tis terrenæ apicem consecutus videri
poterat. Dignitatibus auctus & divitiis,
habens plures liberos, & uxorem, quæ
ipsum affectu tenerrimo amabat, Princi-
pi suo carus, honoratus ab omnibus,
quiete sibi patriæque suis victoriis parta
fruebatur. At Deum diligenti volupta-
tes & gloria hujus Sæculi non sapiebant.
Stimulabat generosam mentem Sororum
exemplum, pudebatque virum a fœmi-
nis animi fortitudine vinci. Monachis
Gellonensibus simplicem & jucundam
vitam sancte invidebat, jamque sibi-
ipso molestus erat. In hac fluctuatione
cum cum Carolus gravis negotii causa
ad

ad Regiam vocasset, & venientem hilariter & peramanter excepisset, præsertim vero propinqui ob ejus præsentiam maximæ lætitiæ signa ederent, a proposito tamen non dimotus, sed multo magis in eo confirmatus est. Sed nolens in scio Rege sibi amico abire, licentiam petiit, quam denegare Carolus non potuit, nec lacrymas cohibere. Cumque magnis muneribus discedentem cumulare pararet, Dux nihil aliud accepturum se edixit, quam Veræ Crucis particulam, a Zacharia Presbytero anno octingentesimo allatam & a Patriarcha Jerosolymitano missam. Huic Imperator quasdam alias Reliquias addidit. Duci Aquitaniæ durum quoque certamen fuit cum sua familia, quæ carissimum Patrem, Dominum, Conjugem, sibi reunere nitentibus; sed tandem relicta Aula & Franeia per Arverniam commeans in Aquitaniam rediturus Brivatam venit, ibique arma sua S. Juliano Militi & Martyri consecravit.

Ubi Guilielmus ad Monasterium Gelonense pervenit, ingressus est nudis pedibus, & cilicio sub pretiosis vestibus latente indutus. Ecclesiæ obtulit Reliquias, quas attulerat, & permulta alia summi pretii dona, libros, calices aureos & argenteos, vestes aureas & sericas, eaque sua manu Altari S. Salvatoris, &

U u 4 cete-

Sæculum IX.
A. C. 807.

Sup. n. 22.

Sæculum IX. ceteris, nam singulis aris numero quin-
A. C. 807. que suas oblationes donavit, imposuit.
 Denique se ipsum in Capitulo obtulit,
 rogans fratres, ut se in suam Societatem
 reciperent, secundum Regulam S. Bene-
 dicti mores suos conversurum. Mona-
 chi ejus postulationi annuentes omnia
 ad eum in Festo S. Petri 29. Junii anno
 806. recipiendum præpararunt, nam
 quamvis illius temporis more Habitus
 Monasticus demum post expletum Ty-
 rocini annu Novitiis daretur, ipse ta-
 men statim eundem accepit, & barbam
 capillosque rescissos Deo (ita ferebat an-
 tiquissima consuetudo) obtulit. Ex illa
 die, olim Dux Aquitanix, in Monasterio
 paupertatem & obedientiam ceu fratrum
 minimus servavit.

Monasterii ædificia necdum perfecta
 extrui, & excisa rupe viam parari cura-
 vit, qua facilius eo perveniretur. Hor-
 tos excolere cœpit, plantavit vineas, o-
 leas, aliasque frugiferas arbores intulit,
 in quo molimine a duobus filiis Bernar-
 do & Gaucelino atque a vicinis Comiti-
 bus juvabatur. Ipse sæpius coram Ab-
 bate & Fratribus, positis poplitibus roga-
 bat, ut pristinx ipsius Dignitatis non re-
 cordarentur, sed ea, quæ ad humilitatem
 conservandam faciunt, sibi præciperent,
 & vilia quæque injungerent. Et dicta
 factis implens in culina ministrabat, a-
 quam

quam & ligna comportabat, focum exci- Sæculum IX.
 tabat, coquebat olera & legumina, ad A. C. 807.
 mensam sedentibus serviebat, vasa pur-
 gabat, vir, cujus mensæ ante breve tem-
 pus famulorum agmen epulas inferebat
 lautissimas. Molendinum quoque &
 pistrina ejus curæ commissa. Cumque
 aliqua die tempus coquendi panem in-
 staret, & furno calido suis manibus ligna
 amovit, & carbones suo scapulari immis-
 sos extulit, quia instrumenta necessaria
 sub manibus non erant. Nectamen in-
 de vel ipse vel ipsius vestimentum ali-
 quatenus læsum est, quod prodigiis ac-
 censuerunt. Exinde vero Guilielmus
 ab his operibus fervilibus amotus ora-
 tioni & contemplationi liberrime vaca-
 vit. Coram Altaribus centies in die ge-
 nuflectebat, & toties noctu. Sæpe in
 gelidam aquam hyemali tempore se im-
 mergebat, ut animum ad orandum, &
 ad recipiendam Sacram Communionem
 præpararet. Quandoque ante Sacram
 Communionem flagellis castigari vole-
 bat, & in cella secreta a fratre fidissimo
 virgis cædebatur ad refrixandam Passionis
 Domini Nostri memoriam.

Hunc in modum septem annis in Mo-
 nasterio vitam produxit, & postquam
 mortem suam instare Carolo Imperato-
 ri nunciari jussisset, vigesima octava Ma-
 jji, & anno, ut credunt, octingentesimo

U u s duo-

Sæculum IX. duodecimo animam Deo reddidit. Mo-
 A. C. 807. nasterium Gellonense ab eo nomen ac-
 cepit, & jam a longo tempore S. Guiliel-
 mi seu Wilhelmi de deserto appellatur.
 In aliquibus Ecclesiæ ejus memoria die,
 qua defunctus est, celebratur.

§. XL.

Monasteria in Aquitania.

Astron. Du-
chéne to. 2.
p. 293.

Ludovicus Caroli Imperatoris filius, tu minimus, Rex Aquitaniæ in Regno suo, ad reducendam Disciplinam Clericalem & Monasticam, egregiam navavit operam.

Sub Principibus superiorum temporum Clerici totius Regni Aquitaniæ, quod a Ligeri nobili fluvio usque ad Pyrenæos extenditur, minus Divino Officio, quam illis artibus, quæ militantibus necessariae sunt, incumbebant, nam seu equitandum seu tela mittenda, par Clericorum ac militum erat peritia.

Ludovicus vero undique Magistros advocavit, qui Clericos tantum Ecclesiasticum, & litteras Divinas humanasque edocerent; ejus rei successus spem omnem superavit. Propensissimo in Monachos erat animo; & etiam propinqui sui Carolomanni exemplum secutus ipse cucullum induisset, si hanc a Rege Carolo parente suo impetrare potuisset. Inter Monasteria permulta

v. Coint. ann.
812. n. 29. 30.
Éc.